

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A láthatatlan mérleg**

1. A láthatatlan mérleg

Téli-Eszter

A lendkerék egyenletes, mély morajlása betöltötte a dinamóterem sűrű, porszagú levegőjét. Alinda combjaiban szüntelenül égtek az izmok, de egyetlen pillanatra sem lassított. A falra szerelt kijelző hideg zöld számai változatlanul mutatták a megkövetelt értéket, mintha az emberi erő kifejtés csupán száraz fizikai tényező lenne a kolónia központi egyenletében. Az idős asszony mellette halkan gőzölgő lehelettel igazította meg az elnyűtt pamutpántot a csuklóján; a keze remegett, mégis a lány tekintetét kereste.

János a szomszédos sornál egy pillanatra megszakította a pedálok szigorú ütemét, hogy átállítsa a generátor szellőzőjét. A mozdulat alig észrevehető volt, mégis elegendő ahhoz, hogy a súlyos porszemcsék között átküldjön egyetlen bólintást Alinda felé. Ez a szótlán szolidaritás nem szerepelt a szabályzatban, a vezérlőegység nem tudta kilowattban mérni, mégis erősebbnek bizonyult a fém és gumi fojtogató szorításánál.

– Látod, lányom? – suttogta a nagymama, miközben a saját fogantyúját törölgette. – A gépek csak azt veszik el, amit odadsz nekik. De a tekintetet, amivel a másikat tartod életben, nem tudják beépíteni a hálózatba.

Alinda megfeszítette a hátát, s ahogy a verejték lecsöppent a meleg vaslemezre, megértette a szavak súlyát. Nem a gépies mozgás tette őket a kolónia alkatrészeivé, hanem a döntés, hogy a kimerültség határán is átveszik a terhelést egymásról. Ebben a sötét csarnokban a megmaradt emberi méltóság jelentette az egyetlen valódi ellenállást.